

[Jørgen Estrup]

på at genplacere de afskedigede medarbejdere, har vi stor sympati for det fra radikal side.

Jeg synes i modsætning til hr. Bjørn Elmquist, at man godt kan bruge Tulipsagen til at få forstand af, og det er desværre oven i købet ikke den eneste sag af den type. Den gør det rimeligt at overveje lovgivningsinitiativer, som medfører, at det er lettere at sikre, at medarbejderne får en rimelig behandling i forbindelse med afskedigelser.

Jeg er fundamentalt enig i det, som forslagsstilleren skriver i bemærkningerne, nemlig at man ikke kan acceptere, at dagpengesystemet bruges af virksomhederne til korttidsparkeringer – det har aldrig været meningen med dagpengesystemet.

Derfor er der nok brug for at foretage opstramninger på dette område, men jeg synes, man med det samme må slå fast, at det er en balance, hvor det ikke kan nytte noget, at vi går så langt, at vi forbedrer situationen for dem, der allerede er i beskæftigelse, i et sådant omfang, at vi gør det umuligt for dem, der er ledige, at komme ind i en ansættelse. Der er virkelig en hårfin balance, vi må prøve at finde på dette punkt. Jeg synes ikke, det alle steder er lykkedes SF i dette forslag, og jeg vil gerne nævne to punkter, hvor vi i hvert fald ikke kan tilslutte os. Det drejer sig for det første om spørgsmålet om de såkaldte sekretariater, som man forestiller sig skal oprettes på alle virksomheder med mere end 10 medarbejdere i sådanne afskedigelsessituationer. Det er efter min mening både en bureaukratisering og noget, som vil gøre det vanskeligere for arbejdsformidlingen og arbejdsmarkedsnævnene at varetage deres opgaver, og det går derfor efter vores opfattelse direkte imod det, som var hovedsigtet, hvis vi skal gennemføre ændringer på dette felt.

Det andet punkt, jeg vil fremdrage, hvor vi heller ikke synes man har fundet et rimeligt leje, er spørgsmålet om funktionærgoder. Det er klart, at der kan være megen fornuft i at stille mod funktionærgoder, men der er en lang tradition inden for aftalestoffet om, at det er noget, man forhandler sig til rette om, og at det i sidste ende er en afvejning hos de beskæftigede af, hvad de lægger størst vægt på: funktionærgoderne og den tryghed, som deraf følger, eller bedre aflønning. Jeg synes ikke, det uden videre er rimeligt, at man her bryder ind i den tradition. Man så jo bl.a. ved sidste overenskomst, at

Elforbundet forhandlede sig frem til funktionærstatus og vel har følt, at det var et rimeligt valg, man her traf. Men spørgsmålet om tryghed over for løn er altså en fundamental afvejning for den enkelte medarbejder. Det er i sidste ende også et spørgsmål om tryghed og ansvar, idet man ikke får trygheden gratis; man må faktisk samtidig påtage sig et ansvar for den arbejdsplads, man er på. Bl.a. derfor er vi fra radikal side så interesseret i og lægger så stor vægt på at få en lovgivning om medejendomsret og medbestemmelse – det er faktisk dér, der er nogle nye muligheder.

Jeg vil slutte med at sige, at der altså er nogle elementer i forslaget, som vi gerne vil forhandle videre om, men at vi for størstedelens vedkommende ikke kan tilslutte os dem.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg tillader mig lige at tage en kort bemærkning, da jeg ved, det kan blive svært for hr. Jørgen Estrup at følge debatten til den sidste ende i givet fald.

Derfor vil jeg gerne sige tak til hr. Jørgen Estrup for den, skal vi sige forholdsvis positive indledning, der var i hr. Jørgen Estrups tale, men jeg er selvfølgelig skuffet over, som den sluttede. Det er klart, at vi må se på, hvilke elementer vi i givet fald kan blive enige om, idet jeg kan forstå, at der er nogle af dem, vi kan blive enige om, og at Det Radikale Venstre i alt fald ikke er bange for at sige, at der er områder, hvor der laves lovgivning, selv om man kunne forestille sig, at der kunne have været lavet en kollektiv aftale, men hvor det altså ikke er sket.

Vi ved, man er meget langt med tanken om at have funktionærlignende status. Ved sidste overenskomst var Elforbundet en af de brancher, hvor man fik lavet det via kollektiv aftale, og vi kan forestille os andre, som vil komme. Det ligger i vores forslag, at vi ikke ønsker at gå ind dér, hvor der er aftaler i forvejen, som er bedre end det, vi foreslår. Sådanne aftaler skal sandelig blive stående, og man skal også kunne lave nogle, der er bedre. Vi ønsker bare en rammelovgivning på dette område, og det er just, fordi de, det går ud over, er dem, der ikke kan få lavet kollektive aftaler. Det er Kvindeligt Arbejderforbund, og det er Specialarbejderforbundet, som vi ved ikke får lavet disse aftaler. Derfor bør vi altså være vores opgave voksen